

NAJVEĆA PREPREKA RJEŠAVANJU BRAČNIH SUKOBA

Najvažniji čimbenik koji će odrediti može li nekom bračnom paru pomoći bračno savjetovanje je hoće li jedno drugome oprostiti uvrede iz prošlosti. Zapravo, ovo pitanje opraštanja nije samo pitanje braka, to je pitanje koje utječe na svaku osobu u nekom trenutku u životu. Stvarnost je takva da mnogi ljudi dopuštaju da nedostatak opraštanja prema jednoj osobi zatruje i uništi sve druge odnose u njihovim životima. Takav je bio slučaj s jednim čovjekom kojeg sam savjetovao prije mnogo godina. Naljutio se na pastora i zbog toga je uništio svoj odnos sa ženom i djecom. Kad sam se susreo s njim i njegovom ženom kao posljednjom prilikom za pomirenje, rekao mi je: "Radije bih pustio ženu i djecu da gore u paklu nego oprostio tom čovjeku." Kako je takvo nešto krajnje užasno za uzeti u obzir, ali to je nesretan kraj neopraštanja. Nedostatak opraštanja uništava dušu pojedinca i oduzima mu najdragocjenije odnose.

Kako bih pravilno razumio pitanje opraštanja, želim započeti s razmatranjem razloga zašto je opraštanje potrebno. Prvi put u Bibliji vidimo sukob između ljudi, između Kajina i Abela. [Postanak 4:3-16](#) opisuje ono što se dogodilo između ovih ljudi i prikazuje nam sliku silazne spirale ljutnje i neopraštanja. U stihovima 3-5 vidimo početak problema između tih muškaraca, koji nije bio izravan sukob već pitanje osobnih očekivanja. Biblija kaže: "I dogodilo se tijekom vremena da je Kajin prinio GOSPODU prinos od ploda zemaljskog. Onda je i Abel prinio od prvine stada svoga i od pretiline njegove. I GOSPOD se obazreo na Abela i na prinos njegov; a na Kajina i na prinos njegov nije se obazreo. I Kajin se veoma razgnjevio i lice mu se namrštilo." Iako bismo mogli pokazati da je Bog postavio primjer vrste prinosa koji je bio potreban; Kajin je donio žrtvu za koju je u potpunosti očekivao da će je Bog primiti. Njegov problem je počeo kada je njegovo očekivanje Božjeg odgovora na njegovu ponudu bilo odbačeno.

Pitanje očekivanja često je ono što uzrokuje početnu uvredu u našim životima. [Psalam 62:5](#) kaže: "Dušo moja, samo na Boga čekaj, jer od njega je iščekivanje moje." Važno načelo koje ovdje vidimo je da naša očekivanja moraju biti samo od Boga. Polagati

očekivanja na Boga ili na bilo koga drugog ispast će loše. Stihovi ovdje ne kažu da su moja očekivanja u ili na Bogu, već od njega. Kad Bog kaže: "Svaki koji prizove ime GOSPODNJE, bit će spašen", možete imati čvrsto očekivanje da ćete biti spašeni ako ga prizovete. To je pravo očekivanje od Boga. Reći da nikada u životu neću imati problema jer očekujem da me Bog čuva od nevolja nije pravo očekivanje od Boga, to je nešto što možete nametnuti kao očekivanje, ali Bog nije vezan na to. Problem koji tako često imamo nije samo u našim očekivanjima od Boga, već u činjenici da umjesto da samo čekamo na Boga, svoja očekivanja stavljamo u ljude. Kada to učinimo, dovodimo se u situaciju da će nam se očekivanja srušiti.

[Jeremija 17:5-8](#) daje nam kontrast između onih koji svoja očekivanja polažu u ljude i onih koji ih dobivaju samo od Boga: Ovako govori GOSPOD: "Proklet neka bude čovjek koji se pouzdaje u čovjeka i tijelo pravi mišicom svojom i čije srce odstupa od GOSPODA. Jer takav će biti poput vrijesa u pustinji i neće vidjeti kad dobro dolazi, nego će prebivati na sušnim mjestima u pustoši, u zemlji slanoj i nenastanjenoj. Blagoslovljen je čovjek koji se pouzdaje u GOSPODA i kojemu je GOSPOD nada. Jer on će biti kao uz vode zasađeno stablo, koje korijenje svoje pruža k rijeci; i neće vidjeti kada žega dolazi, nego će mu lišće biti zeleno. I neće se brinuti za sušne godine ni neće prestati donositi plod."

Primijetite razliku između ove dvije skupine. Postoji prokletstvo nad onima koji vjeruju ljudima, to prokletstvo je da će njihova očekivanja biti srušena. Ljudi su slabi i ne uspijevaju, ne mogu ispuniti naša očekivanja jer su grešnici. Kada svoja očekivanja i pouzdanje polažemo u ljude, često se nalazimo baš kao što Jeremija opisuje, poput vrijesa u pustinji, nesposobni vidjeti dobre stvari, na mjestu gdje nema opskrbe i pomoći. Razlog je taj što naše pouzdanje u ljude nužno znači da moramo ukloniti naše pouzdanje koje dolazi od Boga. Oni koji se pouzdavaju samo u GOSPODA su blagoslovljeni, oni imaju obećanje opskrbe i hrane. Osoba koja se pouzdaje u GOSPODA donosit će plod.

Dopustite mi da na trenutak napravim razliku između pitanja očekivanja i želje. Nema ništa loše u želji da Bog učini nešto za vas. Naravno, Bog nam zapovijeda da molimo za one stvari koje su nam potrebne i svakako bismo trebali željeti da Bog odgovori na vaše molitve. Imam mnogo želja za svoju djecu. Želim da budu poslušni, ali moram napraviti razliku između moje želje za njihovom poslušnošću i mog očekivanja njihove poslušnosti. Bog želi da budemo poslušni, ali on to ne očekuje. Šokira li vas to? Znamo da Bog ne očekuje da uvijek budemo poslušni jer je Isus ubijen prije postanka svijeta. Bog je u potpunosti očekivao da će čovječanstvo griješiti, iako želi imati zajedništvo s nama. Bog čak očekuje od kršćana da će sagriješiti. U [1. Ivanovoj 1:9](#) ne kaže se, "ako griješiš", kaže se, "ako priznajemo svoje grijehe". Grijeih je očekivan, priznanje je željeno. Bog ima želju da odaberete hodati s njim, a ipak se pobrinuo za tu činjenicu da ste grešnik. To ga oslobađa od potpunog razočaranja u nas. Bog se nikada nije razočarao u tebe kad sagriješiš, on je naravno razočaran zbog nas jer zna posljedice grijeha. Bog mrzi da njegova djeca budu povrijeđena i stoga želi da činimo dobro i izbjegnemo bol grijeha. I

ja moram napraviti istu razliku među onima koje volim. Želim da moja djeca postupaju ispravno, ali ako to ne učine, moram shvatiti da su grešnici poput mene. Ne mogu imati nebiblijsko očekivanje da oni nikada neće sagriješiti jer će to samo uzrokovati da i ja budem pod tim prokletstvom.

Kajinova očekivanja da će Bog prihvatiti njegovu žrtvu srušena su i rezultati su bili katastrofalni. Prvi odgovor na njegovo srušeno očekivanje bio je sljedeći: "I Kajin se veoma razgnjevio i lice mu se namrštilo." Ovdje vidimo da su izvor najvećeg dijela ljutnje naša vlastita srušena očekivanja. Želim biti vrlo jasan u vezi s činjenicom da ljutnja nije nešto što vam je učinjeno ili što vam je nametnuto, to je nešto što sami odabirete. Nitko vas zapravo ne može "naljutiti". Netko vas može jako dobro isprovocirati, ali vi birate hoćete li biti ljuti ili ne, a najčešće je pitanje ljutnje zato što smo pred nekoga stavili svoja očekivanja, a kad ona nisu uspjela, odgovorili smo poput Kajina, postali smo ljuti i naše lice se namrštilo. Ima se mnogo toga za reći o temi ljutnje, ali ćemo se time detaljnije pozabaviti drugom prilikom.

Bog je nastojao ispraviti Kajina nakon ovoga zbog njegovih pogrešnih očekivanja i ljutnje, ali to nije pomoglo jer je Kajin odlučio da mu je učinjena nepravda i sada mora tražiti odmazdu. Tako vidimo Kajina kako razgovara s Abelom u polju i znate da je "Kajin se podigao na brata svoga Abela i ubio ga." Ovdje se pitanja ogorčenosti, gorčine i osvetoljubivosti sudaraju s duhom koji ne oprašta, a posljedica je kobna. U 9. stihu, Kajin ulazi u fazu poricanja jer se čak ni sada ne može natjerati da prizna da je bio u krivu i stoga ga Bog osuđuje u stihovima 10-12. Bog je bio milostiv prema Kajinu čak i na sudu, ono što je zaslužio bila je smrt za njegovo ubojstvo, ali Bog mu je dopustio da živi. Međutim, suočen s Božjim milosrđem, Kajin je bio nezahvalan i rekao je: "Kazna je moja veća nego što mogu nositi." Kajin tada ulazi u ono što ja vidim kao depresiju u stihu 14 svojim stalnim spominjanjem sebe. Depresivni ljudi su nevjerojatno usredotočeni na sebe. "Ti si me danas otjerao", "od lica tvoga bit ću skriven", "i moram biti bjegunac", "da će me svaki koji me nađe pogubiti." Ja, ja, ja, ja, ja, ja. To je definitivni znak depresivne osobe, ali nažalost to nije kraj ovog pada, u 16. stihu nam Biblija kaže: "Onda je Kajin otišao ispred lica GOSPODNJEG." To je kraj krajeva, neopraštanje udaljava osobu od Božje nazočnosti, ako je nastavi nositi u sebi, baš kao i čovjek kojeg sam spomenuo na početku ovog članka.

Tako slomljena očekivanja dovode do ljutnje koja vodi do ogorčenosti, gorčine i osvetoljubivosti, što opet dovodi do nezahvalnosti i depresije koja nekoga odvodi od **Božje nazočnosti**. Ovo naravno nije uvijek izravna linija od jednog do drugog, neki ponekad mogu preskočiti s vrha na dno, ali svi ovi grešni odgovori su mogući i nažalost mnogi brakovi su pogođeni njima u ovom ili onom obliku. Odgovor na svako pitanje koje ovdje vidimo je opraštanje.

Većina ljudi pokušava oprostiti na jedan od dva neučinkovita načina. Neki pokušavaju **logično oprostiti**, to je kada pokušavate zaključiti zašto biste nekome trebali oprostiti. To ne funkcionira jer ako osoba nastavi raditi ono što vas je uvrijedilo, a vi se niste promijenili, ona će to učiniti opet. Naposljetku, nema smisla oprostiti nekome tko vas nastavi vrijeđati. Drugi pokušavaju **emocionalno oprostiti**, to je kad kažete: "Ne želim više biti ljut ili ogorčen pa ću oprostiti kako bih se ja osjećao bolje." Ipak, emocije se uvijek mijenjaju, to je poput čovjeka koji je rekao u bračnom savjetovalištu: "Kad se moja žena naljuti, ona postane ona koja se vraća u povijest, spominje mi sve što sam ikada učinio!" Logičko i emocionalno opraštanje samo su flasteri, oni ne rješavaju problem, oni ga samo pokrivaju na neko vrijeme. Kad to ne uspiju, ljudi se razvode ili se veze potpuno raspadnu.

Biblija govori o sasvim drugačijoj vrsti opraštanja. Za potrebe našeg članka to ćemo to nazvati duhovnim opraštanjem. Duhovno opraštanje temelji se na Efežanima 4:31-32 gdje stoji: "Neka se ukloni od vas sva gorčina, i gnjev, i srdžba, i vika, i hula, zajedno sa svakom zlobom. I budite dobri jedan prema drugom, samilosni! Opraštajte jedan drugome kao što je i Bog vama radi Krista oprostio!" Ogorčenost, gnjev i srdžba se lako razumiju, vika znači ponavljanje glasnih ispada, zlobno govorenje je pogrešna komunikacija s nekim, loše pričanje o njemu ili razgovor s njim u srdžbi, a zloba je imati zle namjere prema nekom drugom. Bog kaže da je odgovor na sve ovo prakticiranje duhovnog opraštanja. Ovo duhovno opraštanje ne temelji se na tome kako mislimo ili osjećamo, već na izboru koji je Bog napravio u vezi s opraštanjem. Kaže da je Bog odlučio oprostiti na temelju Krista. Bog vam ne oprašta zato što tako osjeća, ili zato što misli da je to dobra ideja, odlučio vam je oprostiti radi djela Krista Isusa. Križ je fiksna točka opraštanja. Osjećaji i razmišljanja se mijenjaju, ali ono što je Isus učinio na križu nikada se neće promijeniti. Pavao kaže da ti i ja trebamo opraštati na isti način na koji i Bog oprašta, mi trebamo opraštati radi Krista.

Pavao nam daje primjer ove vrste opraštanja u [2. Korinćanima 2,10-11](#) kada kaže: "A kome vi nešto oprostite, opraštam i ja. Jer i ja ako sam kome što oprostio, kome sam to oprostio, radi vas sam to oprostio umjesto Krista, da nas ne bi nadmudrio Sotona; jer nam nisu nepoznata njegova lukavstva." Pavlovo opraštanje djelovalo je ovako, on je razmotrio uvredu i zatim upitao, je li Isus umro da pokrije ovaj grijeh? Odgovor na to pitanje uvijek je potvrđan jer je Krist umro za sve. Pavao je tada donio odluku pristati na Kristov izbor umjesto vlastitog razmišljanja i osjećaja. Možda ću morati donositi ovu odluku svakodnevno ili čak i češće neko vrijeme, ali moram kao vjernik opraštati kao što Bog oprašta da ne bi, kao što Pavao kaže, "da nas ne bi nadmudrio Sotona;" sigurno nam nije nepoznata činjenica da Đavao voli zarobiti kršćane u grijehu neopraštanja.

Dopustite mi da pokažem još jedno važno obilježje dok govorimo o ovom pitanju opraštanja. Postoji odnos između opraštanja i obnove, ali to nije ista stvar. Bog je odlučio proširiti ponudu opraštanja svim ljudima kroz Krista Isusa, međutim, svi ljudi nisu spašeni.

Samo oni koji se pokaju i okrenu Bogu prihvaćajući njegovo oprostjenje su dovedeni u ispravan odnos s njim. Đavao koristi ovo pitanje kao batinu protiv mnogih vjernika u pogledu njihovih odnosa. Dijete ili druga voljena osoba je u grijehu i veza je ometena. Tada netko tko ne poznaje odnos između opraštanja i obnove kaže nešto poput, "pa da si pravi kršćanin, oprostio bi im", implicirajući da je pravo kršćanstvo prijeći preko nepokajanog grijeha i ponašati se kao da se on ne događa. To nije pravo opraštanje. Opraštanje treba ponuditi odmah na temelju Krista, ali obnova bilo kojeg odnosa također ovisi o pokajanju druge osobe za prijestup.

Istinsko opraštanje s naše strane sprječava nas da budemo ljuti i ogorčeni na njih i stoga je naš odnos ispravan bez obzira na njihov odgovor. Ovo je tako važno zbog onoga na što nas je Isus upozorio u [Mateju 6:15](#), "Ali ako vi ne opraštate ljudima njihove prijestupe, ni Otac vaš neće oprostiti vaše prijestupe." Bog nam nudi oprostjenje za naše prijestupe i obnavlja ispravan odnos s nama kada se pokajemo. Ako odbijemo dati istu ponudu drugima, tada živimo u grijehu i također smo se otuđili od ispravnog odnosa s Bogom. U opasnosti smo da slijedimo Kajinov put, put do vlastitog uništenja.

Prije nego što naučimo činiti stvari na pravi način u braku, moramo odlučiti oprostiti prošle prijestupe i prepustiti ih Bogu. Ovo nas oslobađa njihove moći da nastave uništavati naše domove.